

Dragoljub Draža Mihailović

Mladen Žujović, r. 1895. u Beogradu, pre rata bio advokatski pripravnik – u odsustvu

Radoslav Radić, r. 1890, ženjen, 3 dece, trgovac, četnički komandant u Bosni

Miloš Glišić, r. 1910, kapetan biv. jug. vojske, ženjen, 2 dece

Petar Živković, r. 1879, neženjen, general biv. jug. vojske – u odsustvu

Dragomir Dragi Jovanović, r. 1902, ženjen, 1 dete, biv. upravnik grada

Tanasije Tasa Dinić, 55 godina, ženjen, bez dece, biv. pukovnik

Velibor Jonić, r. 1892, 1 dete, biv. ministar

Đura Đokić, r. 1874, biv, general, 1 dete

Kosta Mušicki, r. 1899, biv. pukovnik

Boško Pavlović, r. 1892, 2 dece

AJ, 110, F-824-722

Vrhovni sud FNRJ presuda br. 1/46 11.07.1946

AJ, 15, F-38-423

Molbe za pomilovanje se NE uvažavaju

Odluka br. 9647 16.07.1946

Rođen je [5. juna 1895.](#) u Beogradu u imućnoj porodici.

Detinjstvo je proveo uz mlađu braću. Osnovnu školu i [Drugu mušku gimnaziju](#) s velikom maturom završio je u [Beogradu](#) i u jesen [1913.](#) godine stupio na Vojnu akademiju (46. klasa). Posle svega devet meseci školovanja, stupio je u rat kao pitomac podnarednik.

Ceo [Prvi svetski rat](#) proveo je na prvim linijama fronta kao vodnik i zastupnik komandira Mitraljeskog odeljenja. Za zasluge u ratu odlikovan je ordenom Belog orla s mačevima, dvema zlatnim medaljama za hrabrost, jednom srebrnom medaljom za hrabrost i engleskim Vojničkim krstom.

Godine [1920.](#) zajedno s preživelim ratnicima iz 45. i 46. klase beogradske Vojne akademije podneo je ostavku na vojnu službu u znak protesta što su posle ujedinjenja novoprimitljeni oficiri iz bivše austrougarske vojske iz političkih razloga unapređeni za kapetane II klase, dok su oni koji su zajedno sa njim izašli kao pobednici iz rata ostali sa činovima poručnika.

Tada je razrešen vojne službe. . Nakon napuštanja vojne službe, odlazi u [Pariz](#) gde je diplomirao na Pravnom fakultetu [1923.](#) godine i doktorirao [1928.](#) godine, odbranivši tezu „O ustavnoj vlasti u srpskim ustavima“.

Po povratku u Beograd stupio je u advokatsku kancelariju svog prijatelja književnika [Dragiše Vasića](#), budućeg potpredsednika Srpskog kulturnog kluba.

Po objavljivanju mobilizacije, ponovo oblači vojnu uniformu i u [Aprilskom ratu](#) [1941.](#) učestvuje kao oficir štaba generala [Miodraga Damjanovića](#), sve do kapitulacije koja ga je zatekla u [Prijeplju](#).

Nakon toga, ilegalno živi u raznim krajevima [Šumadije](#) sve do [jula 1941.](#) kada odlazi na [Ravnu goru](#) gde se stavlja na raspolaganju pukovniku [Draži Mihailoviću](#) u njegovoj predstojećoj borbi.

Tom prilikom podneo je Mihailoviću poznati „Nacrt za formiranje i organizaciju organa civilnih i političkih vlasti na koje bi se vojnička strana Pokreta imala oslanjati“.

Nacrt dr [Žujovića](#) je usvojen na konferenciji održanoj na Ravnoj gori i tada je obrazovan [Centralni Nacionalni Komitet](#) u koji je Mladen [Žujović](#) ušao kao član Mihailovićevog Vrhovnog štaba.

Marta [1942.](#) uhapšen je od strane [Gestapoa](#) u Beogradu, ali je posle dva meseca uslovno pušten zbog nedostatka dokaza.

Ponovo dolazi u štab [Draže Mihailovića](#) [1942.](#) godine na [Sinjajevinu](#) u [Crnu Goru](#). Tada je bio izabran za članove Izvršnog odbora CNK, zajedno sa [Vasićem](#), dr [Moljevićem](#).

Maja [1943.](#) postavljen je za komandanta vojnih četničkih snaga u zapadnim krajevima [Jugoslavije](#) ([Zapadna Bosna](#), [Lika](#) i [Dalmacija](#)) sa zadatkom da tamo uvede više reda i discipline i preduzme ofanzivu protiv partizana u zapadnoj Bosni.

Tada je unapređen u čin potpukovnika.

U [Splitu](#) uspeva da sa pokret Draže Mihailovića još više veže za ugledne Hrvate koji su bili jugoslovenski orijentisani, ali je tu bio uhapšen po drugi put, ovoga puta od Italijana.

Nakon [Musolinijevog](#) pada, iskoristio je priliku posle predaje italijanskih snaga i pušten iz zatvora. U jednom napadu na partizanske odrede pod [Dinarom](#), teško je bio kontuzovan, dok je njegov načelnik štaba major Dušan Mirić poginuo.

U okolini Dinare ostaje sve do upada partizanskih snaga u [Sušak](#), pa zatim na ribarskom brodićem prelazi [Jadransko more](#) i iskrcava se u savezničkoj bazi u [Brindiziju](#) u [Italiji](#).

Draža Mihailović ga tada postavlja za svog glavnog delegata u Predsedništvu Jugoslovenske kraljevske vlade i Vojne komande u [Kairu](#) gde odlazi savezničkim avionom. Nakon govora kralja [Petra II](#) preko radija septembra 1944, Mladen Žujović napušta [Afriku](#) i odlazi u oslobođeni Pariz zahvaljujući pomoći francuskih vojnih vlasti, na avionu generala Testara.

Nekoliko je puta komunističke vlasti iz Beograda tražile su njegovo izručenje jugoslovenskim vlastima. Na suđenju Draži Mihailoviću zajedno sa još 23 lica optuženih za izdaju zemlje i ratne zločine, koje je održano od [10. juna](#) do [15. jula](#) u dvorani Vojnopešadijskog učilišta na [Topčideru](#) u Beogradu, Mladen Žujović je osuđen na smrt u odsustvu.

Pritisak jugoslovenskih vlasti na Francusku vladu bio je tako veliki da je sam Žujović morao da napusti [Francusku](#) i ode u [Ameriku](#).

Decembra [1950.](#) se vraća u [Pariz](#).

Tu je i umro [15. novembra 1969.](#) godine. Sahranjen je na Pariskom groblju „Moparnas“ u grobnici svog tasta generala Remon Pižoa.

wikipedia

v. i <http://mladenzujovic.com>